

မင်းသိင်္ခ

တုသော ဝတ္ထုတိုများ

တုသော

င့်တူသော ယောက်ျား၊ ပရုပ်ဆီနှင့်တူသော မိန်းမ၊ မျောက်နှင့်တူသော သူငယ်

တတိယအကြိမ်

ဝတ္ထုတိုများ

ဖဲထုပ်နှင့်တူသော အိမ်နီးချင်း

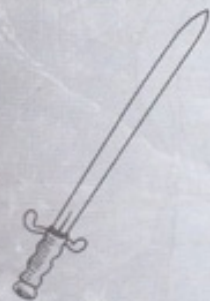
ဖဲထုပ်နှစ်
တူသော အိမ်နီးချင်း

=

=

=

=

ဖဲထုပ်နှင့်တူသော အိမ်နီးချင်း

ဖဲထုပ်၏ မူလအစ၌ ဖဲချပ်ပေါင်း ခုနှစ်ဆယ့်ရှစ်ချပ် ပါလေ၏။ ထိုဖဲခုနှစ်ဆယ့်ရှစ်ချပ်တွင် မေဂျာဟုခေါ်သော ဖဲချပ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်နှစ်ချပ်နှင့် မိုင်နာဟု ခေါ်သော ဖဲချပ်ပေါင်း ငါးဆယ့်ခြောက်ချပ် ပေါင်းစပ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မေဂျာဖဲချပ် နှစ်ဆယ့်နှစ်ချပ်မှာ ရုပ်ပုံကားချပ်များ ပြ၏။ ထိုရုပ်ပုံများမှာလည်း မှော်ဆရာ၊ ဘုရင်မပုံ၊ လူပျံတော်ပုံ၊ စစ်ရထားပုံ၊ အရူးပုံ စသည်ဖြင့် နှစ်ဆယ့်နှစ်မျိုးသော ပုံတို့ဖြင့်ပြီး၏။

မိုင်နာဖဲချပ်ငါးဆယ့်ခြောက်ချပ်မှာမူ အုပ်စုအားဖြင့် လေးမျိုးခွဲထား၏။ ထိုအုပ်စုလေးစုမှာ တုတ်အုပ်စု၊ ဓားအုပ်စု၊ ခွက်အုပ်စု၊ ကြယ်အုပ်စု ဟူ၍ ဖြစ်၏။ တုတ်အုပ်စုတွင်လည်း တုတ်တစ်ချောင်း၊ တုတ်နှစ်ချောင်း၊ တုတ်သုံးချောင်းမှစ၍တုတ်ဆယ်ချောင်းပါဝင်ပြီး တုတ်ဆယ်ချောင်း၏ အထက်တွင်မူ တုန်မင်းစေဟူ၍ရှိ၏။ ထိုတုတ်မင်းစေကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာအားဖြင့် (Page of Wands) ဟူ၍ ခေါ်၏။ ထိုတုတ်မင်းစေ၏အထက်တွင် တုတ် သူရဲကောင်း၊ တုတ်ဘုရင်မ၊ တုတ်ဘုရင်ဟူ၍ ရှိ၏။

ထို့အတူပင် ဓားအုပ်စုတွင်လည်း ဓားတစ်၊ ဓားနှစ်၊ ဓားသုံး၊ ဓားတစ်ဆယ်အထိ ရှိပြီး ထိုအထက်တွင် ဓားမင်းစေ၊ ဓားသူရဲကောင်း၊ ဓားဘုရင်မ၊ ဓားဘုရင် ဟူ၍ ရှိပြန်၏။

ထို့အတူ ခွက်အုပ်စုတွင်လည်း ခွက်တစ်ခွက်၊ ခွက်တစ်ဆယ်ခွက်အထိ ရှိပြီး၊ ခွက်မင်းစေ၊ ခွက်သူရဲကောင်း၊ ခွက်ဘုရင်မ၊ ခွက်ဘုရင် ဟူ၍ ရှိလေ၏။ ကြယ်၌လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုဖဲချပ်တို့ကို ပြုလုပ်သောအခါ၌ အစဦးတွင် တိရစ္ဆာန်၏ သားရေ

များဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုဖဲချပ်တို့သည် အစဦးကာလက လောင်းကစားပြုလုပ်သူတို့၏ ကိရိယာမဟုတ်။ အနောက်တိုင်း ရှေးဦး ဂမ္ဘီရပညာရှင်များ အသုံးပြုခဲ့သော ဂမ္ဘီရအတတ်၏ ကိရိယာသာလျှင် ဖြစ်၏။ အနောက်တိုင်း ဂမ္ဘီရပညာကို “ဩကာတစ်ဇင်း” ဟု ခေါ်၏။

ထိုပညာရှင်တို့သည်၎င်းတို့၏ပညာကို ကမ္ဘာတည်သရွေ့ တည်စိမ့် သောငှာ လက်ဆင့်ကမ်းသယ်ဆောင်မည့် သူတို့ကို ရှာဖွေရာ လောင်းကစားသမားတို့ကို တွေ့လေ၏။ ထိုပညာရှင်တို့၏ အယူအဆ အရ လူ၏ မူလစိတ်တွင် ယှဉ်ပြိုင်လိုစိတ်၊ လောဘစိတ်၊ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ လိုသောစိတ်၊ မနာလိုစိတ်၊ စသည်တို့ ကိန်းဝပ်နေသည်။ ထို စိတ်တို့ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကွန့်မြူးနိုင်သော အရာမှာ လောင်းကစားခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်ခဲ့ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏ ပညာကို လောင်းကစားပညာအဖြစ် ဖန်တီး ကာ ကမ္ဘာဦးလောင်းကစားသမားတို့၏ လက်သို့ဝကွက်အပ်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ အပ်သောအခါ၌ တုတ်အုပ်စု ဖဲချပ်အား ညှင်းဖဲအဖြစ် ဖန်တီး လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ညှင်းတစ်မှ ညှင်းတစ်ဆယ် အထိထားပြီး၊ တစ် ဆယ်၏ အထက်တွင် သူရဲကောင်း ဖဲချပ်ကိုမူ ဂျက်ဖဲချပ်အဖြစ် ပြုလုပ် လိုက်၏။ ကျန်သော ဘုရင်မနှင့် ဘုရင်ကိုမူ နဂိုအတိုင်းထားလိုက်၏။

ရှေးဟောင်း ဩကာတစ်ဇင်း ပညာရှင်များသည် တစ်မှတစ်ဆယ် အထိကို တိုင်းသူပြည်သားဟု သဘောထား၏။ သူရဲကောင်း၊ ဘုရင်မနှင့် ဘုရင်ကိုမူ အုပ်ချုပ်သူများဟု သဘောထား၏။ တိုင်းသူပြည်သား ဖဲ ချပ်နှင့် အုပ်ချုပ်သူအကြား ဆက်စပ်ပေးသော ဖဲချပ်မှာ မင်းစေဖဲချပ် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လောင်းကစားအဖြစ် ပုံပြောင်းလိုက်သောအခါ မင်း စေဖဲချပ်အား ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်ကိုမူ သတိပြုရန် လိုပေသည်။

အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း တုတ်ဖဲကို ညှင်းဖဲအဖြစ် ပြုလုပ်လိုက်သကဲ့သို့၊ ဓားဖဲချပ်များကိုလည်း စပိတ်ဖဲချပ်များအဖြစ် ပြုလုပ်လိုက်၏။ ခွက်ဖဲချပ်များကိုလည်း ဟတ်ဖဲချပ်အဖြစ် ပြုလုပ်လိုက်၏။ ကြယ်ဖဲချပ်များကိုလည်း ဒိုင်းမွန်းဖဲချပ်များအဖြစ် ပြုလုပ်လိုက်၏။

ထို့အပြင် မေဂျာဖဲချပ် နှစ်ဆယ့်နှစ်ချပ်ကိုလည်း ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုနှစ်ဆယ့်နှစ်ချပ်အနက်မှ (Fool) “ဖူးလ်” ဟု ခေါ်သည့် အရူးဖဲချပ်တစ်ချပ်ကိုမူ ဂျိုကာဟု နာမည်ပြောင်းကာ လောင်းကစား ကိရိယာ ဖဲချပ်တစ်ချပ်၌ သွတ်သွင်းပေးလိုက်၏။ အုပ်စုလေးစုခွဲထားသော တုတ်၊ ဓား၊ ခွက်၊ ကြယ် သို့မဟုတ် ညှင်း၊ စပိတ်၊ ဟတ်၊ ဒိုင်းမွန်းဟူသော ဖဲချပ်တို့တွင် တိုင်းသူပြည်သား ဖဲချပ်လေးဆယ်နှင့် အုပ်ချုပ်သူ ဖဲချပ် ဆယ့်နှစ်ချပ်သာလျှင် ရှိတော့၏။ တိုင်းသူပြည်သားနှင့် အုပ်ချုပ်သူအကြားတွင် ဆက်စပ်ပေးသော မင်းစေ့ဖဲချပ်ကိုမူ ဖြုတ်ပစ်လိုက်၏။

အဘယ့်ကြောင့် ထုတ်ပစ်ရသည်ကို ဩကာတစ်ဇင်း ပညာရှင်တို့က ဤသို့ဆို၏။

ဘုရင်ဆိုသည်မှာ လာဘ်မစား၊ ထို့အတူ မိဖုရားကြီးလည်း လာဘ်မစား။ ထို့အတူ သူရဲကောင်းလည်း လာဘ်မစား လာဘ်စားနိုင်သူမှာ ထိုသုံးဦးနှင့် တိုင်းသူပြည်သားအကြားတွင် ရှိသော မင်းစေ့သာလျှင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဖဲချပ်ကို တစ်မှတစ်ဆယ်အထိ လာပြီး တစ်ဆယ်အထက်တွင် ဂျက်၊ ကွင်း၊ ကင်းဟူ၍သာ ထားသင့်သည်။ (Page) ပေချ်ဟူသော မင်းကပ်စိုးမြှောင်ဖဲချပ်ကို မထားသင့်ဟု ယူဆကြ၏။

မူလ ဩကာတစ်ဇင်း ပညာ၏ ကိရိယာအဖြစ် သုံးစဉ်က ဖဲထုတ်တွင် (Page) ဖဲကို အသုံးပြုခဲ့သော်လည်း လောင်းကစား ကိရိယာအဖြစ် သုံးသောအခါ၌ ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်းမှာ လာဘ်စားခြင်းသည်

လောင်းကစားခြင်းထက် ဆိုးဝါးသည်ဟု ယူဆသည်ကလည်း တစ်ကြောင်း၊ လောင်းကစားသည် အရှည်သဖြင့် တည်တံ့နိုင်သော်လည်း လာဘ်စားသူမှာမူ အရှည်သဖြင့် မတည်တံ့နိုင်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဖဲထုပ်မှ အပြီးအပိုင် ထုတ်ပစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ရှေးဟောင်း ဩကာတစ်ဇင်း ပညာရှင်တို့သည် သူတို့၏ပညာ၊ သူတို့၏ အမွေဖြစ်သော ဖဲထုပ်ကို ကမ္ဘာတည်သရွေ့ တည်စိမ့်သောငှာ လာဘ်စားသူ၏ သဘောသရုပ်ပါသော မင်းကပ်စိုးမြှောင် ဖဲလေးချပ်ကို ထုတ်ပစ်ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိ၏။

၎င်းတို့အယူအဆ မည်မျှမှန်သည်ကို မပြောနိုင်သော်လည်း ဖဲထုပ်ပေါ်ခဲ့သည်မှာမူ နှစ်ပေါင်းရှစ်ထောင် ကျော်လေပြီ၊ ဤမျှသက်တမ်းရှည်ခြင်းမှာ လာဘ်စားသူလေးဦး ထုတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ယူဆလိုကလည်း ယူဆနိုင်၏။

ထိုသို့ မထုတ်လျှင်လည်း ယှဉ်ပြိုင်လိုစိတ်၊ လောဘစိတ်၊ ကြောက်သို့ ထိတ်လန့်စိတ်၊ မနာလိုစိတ်တို့သည် လူ၏ မူလစိတ်၌ တွယ်ကပ်နေသည်ဖြစ်ရာ ထိုစိတ်တို့ကို ကွန်မြူးနိုင်သော လောင်းကစားခြင်းသည် လူ၏ သည်းခြေကြိုက်သော အရာတစ်ခုဖြစ်သောကြောင့် ဤမျှ နှစ်ပေါင်းကြာအောင် တည်ခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ဖဲထုပ်များသည် ခေတ်အဆက်ဆက် သူနည်းသူဟန်နှင့် တည်ရှိနေ၏။ ကစားသူများလည်း ရှိနေကြ၏။ ထိုသူများ သေသွားလျှင်လည်း အသစ်အသစ်သော ကစားသူများ ပေါ်ပေါက်လာဦးမည် ဖြစ်၏။

ဖဲကစားခြင်းကို လူတို့နှစ်သက်သည်မှာ ငွေကြောင့်ချည်းပဲမဟုတ်။ ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရခြင်း၊ ရင်တထိတ်ထိတ် အသည်းတအေးအေး ဖြစ်ရခြင်း၊

နိုင်ရင်တော့ ကော်တာပဲဟူသော မျှော်လင့်ချက် တိုက်အိမ်များ တည်ဆောက်နိုင်ခွင့်ရခြင်း၊ တစ်ဘက်လူနိုင်သွားသည်ကို မနာလိုကြောင်း ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြောခွင့် (သို့မဟုတ်) အမူအရာဖြင့် ပြခွင့်ရခြင်းစသော အခြင်းအရာတို့အကြောင်း ဖြစ်ဟန်ရာ၏။

ဖဲကစားသူတို့သည် လှန်၍ကြည့်လျှင်လည်း ဒီဖဲချပ်ပွတ်၍ကြည့်လျှင်လည်း ဒီဖဲချပ်ဟု သိလျက်နှင့်ပင် လှန်၍ ကြည့်သူနည်း၏။ ပွတ်၍ကြည့်သူက များ၏။ အဘယ်ကြောင့် ပွတ်ကြည့်သနည်းဟုမူ တစ်ချက်တည်းလှန်၍ ကြည့်ပါမူ အဖြေကို ချက်ချင်းသိရ၏။ ထိုသို့မကြည့်ဘဲ ပွတ်၍ကြည့်လျှင် အဖြေမှန်ကို မသိမိစပ်ကြား အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ယူဆခွင့် ရှိ၏။ ထိုယူဆခွင့်သည် ဖဲသမား၏ အရသာများအနက် တစ်ခုသော အရသာဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖဲသမားတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စစ်ကြိုခေတ်က နာမည်ကြီးခဲ့သော ပိတုန်းဖဲထုပ်၊ အဝေမ်းဖဲထုပ်၊ စစ်ပြီးခေတ်တွင် နာမည်ကြီးခဲ့သော ဂဏန်းသုံးလုံး ဖဲထုပ်များ၊ သုံးသုံးလုံး၊ ကိုးသုံးလုံး၊ ရှစ်သုံးလုံး စသည့်ဖဲထုတ်များ၊ ကြောင်နက် တံဆိပ်ဖဲထုတ်၊ ကိုးရိုးကားရား အမျိုးသမီးပုံများဖြင့် တန်ဆောင်ဆင်ထားသော ပလတ်စတစ်ဖဲထုပ်၊ နာရီတံဆိပ်ဖဲထုပ် စသည်ဖြင့် မြောက်များစွာသော ဖဲထုပ်တို့ကို ကစားခဲ့ဖူးပါသည်။

အချို့သော ဖဲထုတ်များသည် လက်ထဲတွင်ကိုင်၍ ကုလားဖန်ထိုးလိုက်လျှင် “ရွမ်း” ခနဲ မြည်၏။ အချို့သော ဖဲထုပ်များမှာ “ချပ် ချပ် ... ချပ် ချပ်” မြည်၏။ အချို့သော ဖဲထုတ်မှာ လက်ထဲတွင် ကိုင်လိုက်လျှင် စီးစီးပိုင်ပိုင် ရှိ၏။ အချို့သော ဖဲထုတ်များမှာ ကိုင်လိုက်လျှင် ပေါ့ရွတ်ရွတ် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖဲချပ်မစေ့ဟု ထင်မှတ်ကာ

ရေတွက်ကြည့်ရတတ်၏။ ထိုသို့ ရေတွက်သောအခါတွင် ဖဲချပ်သည် စေ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုဖဲတို့၏ သဘာဝက ပေါ့ရွတ်ရွတ်နိုင်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။

အချို့သော ဖဲထုတ်များ ကစားခံ၏။ တော်တော်နှင့် မနွမ်းပေ။ အချို့သော ဖဲထုတ်များမှာမူ အကစားမခံပေ။ တစ်လှည့် နှစ်လှည့် ကစားလိုက်သည်နှင့်ပင် ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက် ကြေသွား၏။

ကျွန်ုပ်ဆိုလိုသည်မှာ ဖဲထုပ်တို့တွင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော သဘာဝတို့သည် ရှိကုန်၏ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို လူတိုင်း လက်မခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဖဲကစားဖူးသော ဖဲသမားတို့သာလျှင် လက်ခံပေလိမ့်မည်။

ထို့အတူ ကျွန်ုပ်၌လည်း အိမ်နီးချင်းများသည် ရှိ၏။ ထိုအိမ်နီးချင်းတို့သည်လည်း သဘာဝအမျိုးမျိုး ရှိကြကုန်၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူကြပေ။ ထိုအကြောင်းကို မြို့ထဲတိုက်ခန်းများတွင် နေသူများသည် သိနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ များသောအားဖြင့် ထိုတိုက်ခန်းများတွင် နေသူများသည် မိမိအခန်းဘေးတွင် နေသူသည် မည်သည့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖြင့် အသက်မွေးသည်ကိုပင် အချို့သည် မသိနိုင်ကြ။ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်နေ၊ သွားစရာရှိလျှင် ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပိတ်၍ ထွက်သွားကြ၏။

ထို့ကြောင့် အခန်းချင်းကပ်လျက် အနှစ်နှစ်ဆယ် နေခဲ့ကြသော်လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နှုတ်မဆက်ဖြစ်ဘဲ နေခဲ့ကြသည်လည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာမျိုး၌ အိမ်နီးချင်းဟူသော စကားသည် အတိအကျ အကျုံးမဝင်လှချေ။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် အိမ်ငှား၍ဖြစ်စေ၊ အိမ်ဝယ်၍ဖြစ်စေ၊ အိမ်ဆောက်၍ ဖြစ်စေ နေသူများ၌ကား အိမ်နီးချင်း

ဟူသည် ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်း၌ နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်နီးချင်းများ ရှိခဲ့၏။ ထိုအိမ်နီးချင်းတို့သည် သဘာဝအမျိုးမျိုး ရှိကြ၏။ အချို့ကို ပေါင်းရသည်မှာ စီးစီးပိုင်ပိုင် ရှိ၏။ အချို့မှာ ပေါ့ရွတ်ရွတ်နိုင်၏။ အချို့မှာ တစ်ခါဆက်ဆံလိုက်သည်နှင့်ပင် ဆယ်ခါလန်၍ သွား၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအိမ်နီးချင်းများသည် ကျွန်ုပ်ကစားခဲ့ဖူးသော ဖဲထုပ်များနှင့် တူ၏ဟု ကျွန်ုပ်က ဆိုရခြင်း ဖြစ်၏။

★

ကျွန်ုပ်၏ အမည်မှာ ဘသိန်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဈေးတစ်ဈေးတွင် အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး ရောင်းသောအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဈေးမှာ နံနက် ခုနှစ်နာရီမှ ဆယ့်တစ်နာရီခန့်သာလျှင် လူစည်ကား၏။ ဆယ်နှစ်နာရီကျော်သည်မှ ဈေးပိတ်သည်အထိ လွန်စွာ လူပါးလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဈေးသားများသည် ဆယ့်နှစ်နာရီ ကျော်သည်နှင့် “အိပ်ချိန်” ဟု တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လှမ်း၍နောက်တတ်ကြ၏။ အမှန်တကယ်လည်း အချို့သော ဈေးသည်များသည် အိပ်ကြ၏။ အချို့သည် လူစု၍ လက်ဖက်စားခြင်း၊ ဂျင်းသုတ်စားခြင်း၊ စကားပြောခြင်း၊ ကျားထိုးခြင်းများကို ပြုလုပ်ကြ၏။

မျက်စိလည် လမ်းမှား၍ ဝယ်သူတစ်ဦးတလေ လာလျှင်မူ ထ၍ ရောင်းကြ၏။ ထို့နောက် အိပ်သူပြန်အိပ်၏။ စားသူပြန်၍ စား၏။ ကျားထိုးသူ ပြန်၍ထိုး၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ဆိုင်ကို မူတူးဟုခေါ်သော ကုလားလေးဖြင့်လွှဲကာ ကျွန်ုပ်မှာမူ အချိန်းအချက်ရှိသော ဖဲဝိုင်းများသို့ သွားလေတော့၏။ ဖဲဝိုင်းစောစောပြီးလျှင် ဆိုင်သို့မသွားတော့ဘဲ အိမ်သို့သာ ပြန်လာ၏။

ကုလားလေး မူတူးက အချိန်တန်လျှင် ဆိုင်သိမ်း၍ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာမြဲဖြစ်၏။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဖဲဝိုင်းများမရှိသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးသည်နှင့် ဈေးမှအိမ်သို့သာ တိုက်ရိုက် ပြန်လာတတ်၏။ အိမ်၌ အနေများလာသောအခါ အိမ်နီးချင်းများကို သတိပြုမိလာ၏။

ဤသို့ သတိပြုမိလာသည်ဟု ဆိုသောကြောင့် ယခင်က သတိမပြုမိသလောဟု ဆိုဖွယ်ရာရှိ၏။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်နီးချင်းများသည် လူသစ်များဖြစ်၏။

ပထမအိမ်နီးချင်း

ယခင်က လူဟောင်းများ မရှိကြတော့ပေ။ အားလုံးလိုလို ပြောင်းသွားကြပြီဖြစ်၏။ ဈေးကောင်းရသောကြောင့် မိမိတို့၏ အိမ်များ မြေများကို ရောင်းချကာ မြို့စွန် ဆင်ခြေဖုံးများဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြပြီဖြစ်၏။

ယခု ဆက်ဆံရသည်မှာ လူသစ်များဖြစ်၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်အိမ်မှ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ကိုဝကြီး ဆိုသူမှာ မရှိတော့ပြီ။ ၎င်း၏ အိမ်ဟောင်းကြီးကို တခြားလူတစ်ယောက်ကလာ၍ ဝယ်သဖြင့် ၎င်းက မြို့စွန်သို့ပြောင်းသွားပြီဖြစ်၏။ ထိုအိမ်ကိုလာ၍ ဝယ်သူမှာလည်း ကိုဝကြီးကဲ့သို့ပင် လူဝကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူသည် ကိုဝကြီးထက်

အရပ်မြင့်၏။ ကိုဝကြီးသည် ဥပဓိရုပ်ကောင်း၏။ ထို့ပြင် ကိုဝကြီးထက်
ငွေကြေး တတ်နိုင်၏။

သူသည် ကိုဝကြီး၏ အိမ်ဟောင်းကြီးကို ဝယ်ကာ ဖျက်ချပြီး တိုက်
ဆောက်၏။ ၎င်းတိုက်မှာ လွန်စွာလှပ၏။ ထိုတိုက်ကို “ပုလဲဂေဟာ” ဟု
ထိုသူက အမည်ပေးကာ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထား၏။

ထိုသူသည် အိမ်ဆောက်ပြီးသောအခါ၌ မိသားစုနှင့်အတူ
ပြောင်းရွှေ့လာ၏။ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး များမကြာမီ၌ပင်
အိမ်တက်မင်္ဂလာ လုပ်၏။ ထိုအိမ်တက်မင်္ဂလာပွဲသို့ ထိုသူ၏ မိတ်ဆွေ
အမြောက်အမြားသည် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံသော မော်တော်ကားများဖြင့်
ရောက်၍လာ၏။

ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူများကိုလည်း ထိုအိမ်တက်
မင်္ဂလာသို့ ဖိတ်ကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုသူ
သည် ကားများဖြင့် ရောက်လာသော သူ၏ မိတ်ဆွေများကို ဦးစားပေး၍
တည်ခင်းဧည့်ခံ၏။ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများကို
မူ ကောင်းမွန်စွာလည်း ဧည့်မခံ။ ကျွေးမွေးခြင်းလည်း မပြုသောကြောင့်
ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့အား မကောင်းတတ်၍ ဖိတ်ကြားခြင်းဖြစ်သည်။
ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်လိုပုံ မရကြောင်း အားလုံးလိုလိုက ရိပ်မိ
ကြ၏။ ထိုသူနှင့် သူ၏ မိတ်ဆွေများသည် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆို
ကြ၏။ ရယ်မောကြ၏။ နောက်ပြောင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်အပါအဝင်
ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေး၍ကြ
ညှိနေကြရ၏။

သူတို့အချင်းချင်း ပွဲကျသော ပြက်လုံးများမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်
ပတ်သက်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ရယ်၍လည်းမဖြစ်၊ မရယ်ဘဲ

ငုတ်တုတ်ကြီး ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ထိုင်နေရသည်မှာလည်း ခက်လှတော့၏။

ထိုသူသည် ပုလဲနှင့် ငါးဌာနမှ အရာရှိဟု သိရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိထဲတွင်မူ ထိုသူသည် ပုလဲနှင့်မတူ၊ ငါးနှင့်သာတူနေ၏။ ငါးမှာလည်း ငါးပူတင်းနှင့်သာ တူနေ၏။ ဖောင်းကားသော သူ၏ဗိုက်ကြီးမှာ အတော်စားထားကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။ ရပ်ကွက်တွင်းမှ သူများသည် အလျှိုအလျှိုထ၍ ပြန်သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မြစိန်ဆိုသော သူနှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ၎င်းကိုမြစိန်က ကျွန်ုပ်အား ...

“မပြန်ပါနဲ့ဗျာ၊ စားသောက်ပြီးမှကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပြောပြီးမှ ပြန်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စောင့်ခဲ့ရာ ဧည့်သည်များ အတော်အတန် ရှင်းသွားသောအခါ ထိုသူက ...

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ဟေ့၊ မုန့်နှစ်ပန်းကန်ပြင်ပါဦးဟ” ဟု နောက်ဘက်သို့ လှမ်း၍ ပြောလိုက်လေ၏။

များမကြာမီ၌ပင် မုန့်ဟင်းခါး နှစ်ပန်းကန် ရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် အကြော်များ မပါတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမြစိန်သည် မုန့်ဟင်းခါးကို စားကြ၏။ ထိုအခါ ထိုသူက

“တစ်လမ်းလုံး ဖိတ်ထားတာပဲ၊ မလာကြသေးပါလား” ဟု ကျွန်ုပ်တို့အား မေးသလိုလို ပြောသလိုလို စကားဖြင့် စတင်နှုတ်ခွန်းဆက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ကိုမြစိန်က ...

“လာကြပါတယ်ဗျာ၊ အိမ်စေ့တက်စေ့ လာကြပါတယ်၊ မော်တော်ကားနဲ့ လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ဦးစားပေးပြီး စောင့်ရင်းနဲ့ပဲ

နောက်ဆုံးမစောင့်နိုင်လို့ ပြန်သွားကြတယ်။ မိတ်ဆွေကြီး မကြားလို့ပါ။ အပြင်မှာ ကမ္ဘာမကျေသီချင်းတောင် ဆိုသွားကြသေးတယ်” ဟု နောက်တီးနောက်တောက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူသည် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွား၏။ ထို့နောက်မှ ငါးပူတင်းနှင့်တူသော ထိုသူသည်လူ့န္ဒြေဆည်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ထိုသူက ...

“ဟုတ်မှာပါဗျာ၊ ကျုပ်ကလဲ ရုံးက မိတ်ဆွေတွေ၊ ဌာနဆိုင်ရာ လူတွေ မလစ်ဟင်းအောင် ဧည့်ခံနေရတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကိုမြစိန်က ...

“ပြန်သွားတဲ့ လူတွေက မိတ်ဆွေကြီးကို မှာသွားပါတယ်။ သူတို့အတွက် အားမနာပါနဲ့တဲ့၊ သူတို့အစား ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ပါတယ်တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ အကြော်တွေဘာတွေနဲ့ ကျကျနန ကျွေးလိုက်ပါတဲ့” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ စားပွဲကို ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ အကြော်မပါကြောင်း တွေ့ရှိသွားလေ၏။ ထိုအခါ နောက်သို့လှည့်ကာ ...

“ဟေ့ ... ဒီမှာ အကြော်တွေ ဘာတွေလာချပေးလေ” ဟု ပြောလိုက်မှပင် ပဲကြော်တစ်ချပ်နှင့် တစ်ခြမ်းလောက်ကို ချေ၍ ထားသော ပန်းကန်ကလေး ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုသူက ...

“ဒီရပ်ကွက်ကလေး အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိတယ်ဆိုပြီး ပြောင်းလာတာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီမှာက အစိုးရဝန်ထမ်းနည်းတယ်နော်၊ ပျံကျလုပ်စားတဲ့လူတွေ များတယ်နဲ့တူတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကိုမြစိန်က ...

“မှန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား၊ ဟောဒီလူကြီးက ကိုဘသိန်းတဲ့၊ ဈေးထဲမှာ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးရောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဟောဒီဈေးထဲက ယောက်ျားငါးစိမ်းသည်ပါပဲ။ ငါးလုပ်ငန်းပေါ့ဗျာ၊ ပုလဲတော့မပါဘူး။ မိတ်ဆွေကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့က လုပ်ငန်းတစ်ဝက်တူပါတယ်၊ မိတ်ဆွေကြီးက ပုလဲနဲ့ငါးလုပ်ငန်း ကျုပ်က ရိုးရိုးငါးလုပ်ငန်း ဟဲ ... ဟဲ ... မနှစ်တုန်းက ကျုပ်လဲအိမ်ပြင်ဆောက်တယ်၊ ကျုပ်အိမ်ကိုတော့ “ငါးဂေဟာ” လို့ နာမည်ပေးထားတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုသူသည် စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်နေပုံရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“ခုခေတ်မှာတော့ ပွဲတော်တော်ထိုးကြတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားကတော့ အရောင်းအဝယ် ကောင်းမှာပဲနော်” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ပြောမည်ဟန်ပြင်စဉ်၌ပင် ကိုမြစိန်က ...

“သိပ်ပြီး အရောင်းအဝယ် ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခုခေတ်မှာ လူတွေက လဲ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တယ်မသိဘူး။ အိမ်တိုင်းလိုလို ကန်တော့ပွဲတွေနဲ့ ဗျ” ဟု ကြားဖြတ်၍ အဖြေပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ငါးပူတင်းနှင့်တူသော ထိုသူက

“မြန်မာပြည်မှာ ကျုပ်လိုလူချည်းပဲဆိုရင် မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ ငှက်ပျောသီး အုန်းသီးဆိုင်တွေ ပိတ်ထားရလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်” ဟု သူသည် အယုံအကြည်မရှိကြောင်း ကြေညာလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုမြစိန်က ...

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် လူတော်တော်များများက မိတ်ဆွေကြီးလို မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဟိုအတွက်ပူရ၊ ဒီအတွက်ပူရနဲ့ ပူရပါများလာ

တော့ အားငယ်လာကြတယ်။ အဲဒီလို အားငယ်လာတော့ အားကိုးရှာကြတယ်။ အားကိုးရှာတော့ ဟိုနတ် မ, နိုးနိုး၊ ဟိုဘိုးတော် မ, နိုးနိုးနဲ့ ပွဲထိုးကြတာပေါ့။ ရိုးရိုးသားသား ယုံကြည်လို့ ကန်တော့ပွဲထိုးတဲ့ လူကိုတော့ အပြစ်မပြောပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဘဝမှာ အကျပ်အတည်းတွေ့လို့ အားကိုးရှာတဲ့ သဘောနဲ့ နတ် မ, နိုးနိုး၊ ဟိုဘိုးတော် မ, နိုးနိုးနဲ့ ကန်တော့ပွဲထိုးတဲ့ လူတွေကိုတော့ သနားမိပါတယ်ဗျာ။ မရှိရတဲ့ကြားထဲ ကန်တော့ပွဲဖိုးက ကုန်ရဦးမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငါးပူတင်းနှင့် တူသော သူက ...

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်တော့ မပါပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ရပ်ကွက်က လူတွေဟာ နဲနဲကလေး ကျုပ်တို့နဲ့ စရိုက်ချင်းကွာတယ်။ တကယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ဒီရပ်ကွက်ထဲ နေတာပဲ။ အိမ်ရှင်ပေါ့။ တခြားက ကားနဲ့လာတဲ့ လူတွေက ဧည့်သည်ပေါ့ဗျာ။ အိမ်ရှင်က ဧည့်သည်ကို ဦးစားပေးရမှာပေါ့။ ဒီလို သဘောမထားဘဲ ဧည့်သည်ကို ဦးစားပေးရမလားဆိုပြီး ပြန်သွားကြတာကတော့ ရိုင်းတာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် မုန့်ဟင်းခါး စား၍ ပြီးပြီဖြစ်ရာ နေရာမှ ထကြ၏။ ကိုမြစိန်က ...

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး၊ ဒီရပ်ကွက်က တစ်မျိုးဗျာ။ အဲဒီလို အဆင်မပြေ ဖြစ်ပြီးရင် အသုဘကျရင် လိုက်မပို့ကြဘူး၊ အဲဒီတော့ မိတ်ဆွေကြီးတို့ အိမ်မှာ အဲဒီလို ကိစ္စများကြုံရင်တော့ လိုက်ပို့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မော်တော်ကားနဲ့ ဧည့်သည်တွေကိုပဲ ကြိုကြိုတင်တင် မှာထားပေတော့” ဟု ဆို၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ငါးပူတင်းနှင့်တူသော ထိုသူသည် မည်သည့် အလှူအတန်း လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်ကွက်တွင်းမှ လူများအား

ဖိတ်ကြားခြင်း မရှိတော့ပေ။ ၎င်း၏ကားနှင့် မိတ်ဆွေများကိုသာ ဖိတ်ကြား၏။ ရပ်ကွက်တွင်းမှ လူများကို ဆေးဖော်ကြောဖက်မျှပင် မ လုပ်တော့ပေ။

တိုက်ဆိုင်၍လားမဆိုနိုင်ပေ။ များမကြာမီ၌ပင် ထိုသူ၏ယောက္ခမ ကြီး ကွယ်လွန်လေ၏။ ထိုသူသည် မော်တော်ကားနှင့် မိတ်ဆွေ များသည် လာရောက် မေးမြန်းကြ၏။ သို့ရာတွင် ဖင်ပူအောင်ပင် မထိုင် ကြ၊ ပြန်သွားကြပြီဖြစ်၏။

ရပ်ကွက်မှလူများသည် လာရောက်မေးမြန်းဖော်ပင်မရ၊ ထို့ကြောင့် အသုဘအိမ်မှာ အလောင်းနှင့် အိမ်သားများသာ ရှိလေ၏။ အပြင်လူ ဆို၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမြစိန်သာ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမြစိန်သည် ကွာစိကို တဖြောက်ဖြောက်ဝါးရင်း စကားစမြည်ပြောနေကြ၏။

ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်က ချမ်းအေးလွန်းသဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လေ၏။ ကိုမြစိန်သာလျှင် ကွာစိတစ်ပန်းကန်နှင့် ကျန်နေ ခဲ့၏။ ကိုမြစိန်သည် ငါးပူတင်းနှင့် တစ်ညလုံး စကားပြောနေ၏။ နံနက် မိုးလင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမြစိန်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဆုံ လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ခင်ဗျားညက မိုးအလင်းပဲလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေး ရာ ကိုမြစိန်က ...

“မိုးလင်းတာပေါ့ဗျာ၊ အခုမှကို အသုဘအိမ်က ထပြီး ပြန်လာခဲ့တာ၊ အိမ်တောင် မရောက်သေးဘူး၊ ညက တစ်ညလုံး ဟိုလူကို လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် ဆုံးမနေရတယ်၊ ဒီလူဟာ လောကကြီး အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ မသိဘူးဗျ၊ သနားစရာ အတော်ကောင်းတဲ့လူ” ဟု ပြောလေ၏။

“သူက လောကအကြောင်း မသိတော့ ဘာအကြောင်းတွေ သိလဲ ကို မြစိန်ရဲ့” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုမြစိန်က လက်ဖက်ရည်ကို အပြီးသတ်မော့ချလိုက်ရင်း ...

“ဒီလူ မော်တော်ကားအကြောင်း၊ တိုက်အိမ်တွေအကြောင်း၊ အဖိုးတန်ခြံကြီးတွေ အကြောင်း၊ နောက်တစ်ခါ နိုင်ငံခြားကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းသွားရမယ့် အကြောင်းကိုတော့ ကောင်းကောင်းသိတယ်ဗျ” ဟု ပြောလေ၏။

“သူသိတာတွေက သူ့အတွက် လုံလောက်သားပဲဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က ဝင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူးဗျ၊ ဒီလူကလဲ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး၊ ယောက်ျားဆိုလို့ ကျုပ်နဲ့သူ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ နေ့လယ်လောက် မှာ ခေါင်းဝယ်ပြီး သူ့ယောက္ခမကို ခေါင်းထဲထည့်ဖို့ ကိစ္စ ရှိသေးတယ်၊ သူကလဲ မသာဆိုရင် အလွန်ရှုံ့ဆိုပဲဗျ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းတော့ ဒုက္ခပါပဲဗျ၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အကူအညီတောင်းမလို့၊ ခင်ဗျားက ဖဲသမားဆိုတော့ ဒါမျိုးတွေနဲ့ ရင်းနှီးမှာပါ” ဟု ကိုမြစိန်က ပြောလေ၏။

“တောက်တီးတောက်တဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က သိပ်ပြီးကြောက်တတ်တာဗျ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က ဖဲသမားဆိုပေမယ့် မသာအိမ်မှာ ရိုက်တဲ့ ဖဲသမားမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပစ်ပစ်ခါခါ ငြင်းဆိုလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် ကိုမြစိန်နှင့် လမ်းခွဲခဲ့လေ၏။ ကိုမြ စိန်သာ ထိုအသုဘအိမ်၌ ရက်လည်သည်အထိ ဝိုင်း၍ လုပ်ကိုင်ပေးနေ ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ငါးပူတင်း၏ ယောက္ခမအလောင်းကို မူ ခေါင်းအတွင်းသို့ မည်သို့မည်ပုံ သွင်းလိုက်သည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်က ထိုအဘွားကြီး ရက်လည်သောနေ့၌ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်
ကိုသွား၍ စားသောက်ပြီးနောက် ငါးပူတင်းနှင့်တူသော အိမ်သို့မသွား
ဖြစ်တော့ပါ။ ထိုသူကိုလည်း ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေ မဖြစ်လိုပါ။ ထိုသူ
သည် အပေါစား ဖဲထုပ်နှင့် တူ၏။

အပေါစား ဖဲထုပ်သည် တစ်ဝိုင်းလောက် ကစားသည်နှင့် ဖွတ်ဖွတ်
ညက်ညက်ကျေလေ၏။ ထိုသူသည်လည်း တစ်ခါဆက်ဆံသည်နှင့်
ဆယ်ခါလန်၍ သွားလောက်သော အိမ်နီးချင်းမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

*

ဒုတိယအိမ်နီးချင်း

ဒုတိယအိမ်နီးချင်းအကြောင်းကို ပြောလိုပါသည်။ ထိုအိမ်နီးချင်း
သည် ကျွန်ုပ်အိမ်၏ မျက်စောင်းထိုးအိမ်တွင် နေ၏။ သူသည် လွန်စွာ
ကုတ်ချောင်းချောင်းနိုင်သော လူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့ထက်ပိုစိတ်ဝင်စား
စရာ ကောင်းသောသူမှာ သူ၏ မိန်းမပင် ဖြစ်၏။ ထိုမိန်းမသည်
အရပ်အမောင်း ကောင်း၏။ ပေါင်လုံးကြီးများကြီး၏။ ထိုပေါင်လုံးကြီး
များနှင့်အတူ အခြားသော ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများလည်း ကြီး
လှ၏။ လမ်းလျှောက်သောအခါ ခြေတည့်တည့် နေရာလောက်မှကြည့်
လျှင် ထိုမိန်းမလမ်းလျှောက်လာသည်မှာ ဆင်မကြီးတစ်ကောင် တရွေ့
ရွေ့လှမ်းလာသည်နှင့် တူ၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးလူကြီးများပြောသော
“ဆင်မယဉ်သာ” ဆိုသည်မျိုးပေလော မပြောတတ်ပေ။ ထိုမိန်းမသည်
လူကောင်ကြီးထွားသလောက် အသံမှာအလွန်သေး၏။ သူ၏ အသံသည်
ပတ္တာကျပ်နေသော တံခါးကို တွန်း၍ဖွင့်သည့်အခါ၌ မြည်သော အသံ
ကဲ့သို့ ညစ်သံပါ၏။

၎င်းတို့ လင်မယားသည် အိမ်တက်မင်္ဂလာ လုပ်၏။ ၎င်းတို့၏ အိမ်တက်မင်္ဂလာမှာ ငါးပူတင်း၏ အိမ်တက်မင်္ဂလာနှင့် ကွာ၏။ ဆင်မ ယဉ်သာ၏ ခင်ပွန်း ကုတ်ချောင်းချောင်း ငတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူများကိုခေါ်၍ ...

“ကျွန်တော် အိမ်တက်မင်္ဂလာ လုပ်ချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး၊ ကူညီကြပါဦး၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တဲ့ ငွေ ကတော့ ဒါပဲ” ဟု ဆိုကာ ငွေထုပ်ကို ချ၍ ပေး၏။ ထို့နောက် ထိုကုတ် ချောင်းချောင်း ငတ်က ...

“လူတွေဖိတ်ဖို့ကိစ္စလဲ ခင်ဗျားတို့ စိတ်တိုင်းကျပဲ ဖိတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီရပ်ကွက်ကလူတွေပဲ ကျွေးချင်တာပါ။ တခြားက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေလဲ မဖိတ်တော့ပါဘူး” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကိုမြစိန်ကြီးသည် ငွေထုပ်ကို ကောက်၍ကိုင်ပြီးနောက် ...

“ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုတော့ အောင်မင်္ဂလာကျောင်းတိုက်ရယ်၊ ပါဠိ တက္ကသိုလ်ကျောင်းရယ် ပေါင်းပြီး ပင့်လိုက်မယ်၊ ကျွေးတာကတော့ မန္တလေး ကြာဇံချက် ကောင်းတယ်” ဟု ဆိုကာ ကျန်သော သူများနှင့် တိုင်ပင်၍ စတင် စီစဉ်တော့၏။ ကုတ်ချောင်းချောင်းလူကမူ ...

“ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလို လုပ်ကြပါဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သားများ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လမ်းထဲမှ လူများသည် မိမိအိမ်ကဲ့သို့ သဘောထားကာ ထိုအိမ်သို့ ဝင်ကြ၏။ ထွက်ကြ၏။ ချက်ကြ၏။ ပြုတ် ကြ၏။ လုပ်ကြ၏။ ကိုင်ကြ၏။

ဆင်မယဉ်သာမကြီးကလည်း အပြောအဆို ညက်လှ၏။ အားလုံးကို

အဆင်ပြေအောင် ခေါ်ပြော ဆက်ဆံ၏။ သူ၏ ဦးလေးအရွယ် ရှိနေပြီ ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ကိုပင် ဦးလေးဟု မခေါ်ဘဲ “အကို” ဟု ခေါ်၏။ သူသည် အကိုဟူသော ခေါ်သံမှာလည်း အကို အစစ်မဟုတ်၊ ဆောင်းဇာတ်ကား တွင် ကရင်မလေးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသော စံရှားတင်က တော်လှန်ရေး ရဲဘော်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသော ထွန်းဝေအား ခေါ်သကဲ့သို့ “အပ်ကို” ဟု အသံထွက်လာ၏။

“အပ်ကို ညီမတို့ အိမ်ကို နေ့တိုင်းလာလည်ရမယ်နော်၊ ညီမတို့က အဖော်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ပျင်းနေမှာ” ဟု သူ၏ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများကို ဝင့်၍ ပြောလိုက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ငှက်ပျောသီးခြောက်ကဲ့သို့ ရှုံ့၍သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လမ်း ထဲမှ သန်းသန်းဆိုသော မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးမှ ကပ်၍ ထင်းများကို သယ်သွားရင်း ...

“အပ်ကို ထင်းကလေး ဘာကလေး ဝိုင်းသယ်ပါဦး” ဟု ကျွန်ုပ်အား နောက်ပြောင် သွားလေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကုတ်ချောင်းချောင်းနှင့် ဆင်မယဉ်သာတို့၏ အိမ်တက်မင်္ဂလာသည် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ပြီးဆုံးသွားလေ၏။ ထို အချိန်မှစ၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်း ဤရပ်ကွက်တွင် မြေဂရမ်ပေးစ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းကိုးဆယ်ကပင် နေခဲ့ကြသည့်အလား ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သား စစ်စစ်ကြီး ဖြစ်သွားလေတော့၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး သုံးလခန့်ကြာသောအခါ၌ သန်းသန်းဆိုသော မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်ဆိုင်သို့ ဝင်လာပြီး ...

“အပ်ကို ဟိုစုံတွဲအကြောင်း သိပြီးပြီလား” ဟု မေးလေ၏။

“ဟင့်အင်း၊ ငါမသိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေး

လိုက်၏။

“ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူက အဓိပတိ ဇိမ်ပွဲစားကြီးဆိုပဲ၊ ကောင်မကလဲ မူးယစ်ဆေးဝါး ကယ်ရီလို့ ပြောတယ်၊ အရင်က တရုတ်သူဌေးတစ်ဦးရဲ့ မယားငယ်တဲ့၊ ကောင်မကော အကောင်ကော မန္တလေးမှာ အဖမ်းခံနေရ ပြီ” ဟု ပြောလေတော့၏။

“အင်း ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ သန်း သန်းက ...

“ကဲ သွားမယ် အပ်ကို” ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်အား နောက်တီးနောက်တောက် လုပ်သွား၏။

ထို့နောက်တွင်လည်း ထိုစုံတွဲ၏ သတင်းသည် ဟိုမှ ဒီမှ အနံ့ထွက် လာလေ၏။ အမှန်စင်စစ် အားလည်း ထိုစုံတွဲသည် အိမ်ကို သော့ပိတ်၍ တစ်လခန့် ပျောက်နေ၏။ ပြန်၍လာသောအခါ ပစ္စည်းများ ကားအပြည့် တင်၍ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပုန်းရည်ကြီးထုပ်များ၊ သနပ်ခါးတုံးများ၊ ပျားရည်ပုလင်းများမှအစ အတော်ကလေး စုံစုံလင်လင် ပါလာကြ လေ၏။

“အပ်ကိုရေ သာဓုသာ ခေါ်ပေတော့၊ ညီမတို့ လင်မယား အညာမှာ သဲပုံစေတီတောင် မကျန်အောင် ဘုရားတွေ လိုက်ဖူးနေတာ” ဟု ပြော ကာ ကျွန်ုပ်အား ပုန်းရည်ကြီးနှစ်ထုပ်နှင့် ထိုးမုန့်နှစ်ထုပ်ပေး၏။ ကျွန်ုပ် လည်း ကျေနပ်၍သွား၏။ ထို့ကြောင့် သာဓုခေါ်၏။

သန်းသန်းမှာ ရှင်မတောင် သနပ်ခါးတုံး နှစ်တုံးရ၏။ သူလည်း ကျေနပ်သွားပုံရ၏။ ကိုမြစိန်ကြီးမှာမူ ပုန်းရည်ကြီး၊ ထိုးမုန့်၊ ပျားရည် အပြင်၊ ညောင်ဦးမှ ဝယ်လာသော ရွှေရောင် ယွန်းစီးကရက်ဘူးကလေး တစ်ဘူးကိုပင် ရသောကြောင့် သာဓုခေါ်၏။

ဤအိမ်နီးချင်းကား ကိုးရိုးကားရား ရပ်ပုံများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထား
သော ပလပ်စတစ် ဖဲထုပ်နှင့်တူ၏။ ကြည့်ရသည့်မှာ လျှပ်ပေါ်လော်လီ
သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း ထိုဖဲထုပ်သည် အကစားခံသောကြောင့် ဖဲ
သမားတို့ နှစ်သက်ကြသည်သာတည်း။

*